

Dàn ý đóng vai ông họa sĩ kể lại Lặng lẽ Sa Pa

1, Mở bài

- Giới thiệu về nhân vật mà mình đóng vai: ông họa sĩ

2, Thân bài

- Kể lại diễn biến cuộc gặp gỡ đó.

+ Đã trải qua những cảm xúc gì?

+ Nhận xét, đánh giá về người thanh niên ấy?

3, Kết bài

- Tình cảm dành cho anh thanh niên.

Đóng vai ông họa sĩ kể lại truyện Lặng lẽ Sa Pa - Mẫu 1

Xin chào các bạn! Tôi là một ông họa sĩ già, công việc thường ngày của tôi là đi thật nhiều nơi, gặp thật nhiều người để lấy cảm hứng sáng tác. Nhưng có lẽ, cái cuộc

gặp gỡ đặc biệt 😊 hôm đó ở Sa Pa với một anh thanh niên trẻ tuổi làm công tác khí tượng sẽ là kỉ niệm tôi nhớ mãi trong cuộc đời của mình.

Hôm đó tôi đang trên đường đi công tác, lúc xe chúng tôi dừng chân nghỉ ngơi, bác lái xe kể cho chúng tôi về một anh thanh niên rất lạ. Anh được gọi là người cô độc nhất thế giới, rất thèm người. Lời giới thiệu đó khiến tôi và cô kĩ sư trẻ đi cùng cảm thấy rất tò mò, ngạc nhiên và có rất nhiều sự ngưỡng mộ về con người ấy. Trong tôi lúc ấy rất muốn được gặp gỡ, trò chuyện với người thanh niên đó.

Và thật may mắn, nhờ tiện đường mà anh lái xe đã đưa chúng tôi đến gặp người thanh niên đặc biệt này. Cuộc gặp gỡ giữa tôi và người thanh niên này đã đưa tôi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Các bạn có biết tại sao không? Đó chỉ là một chàng trai tầm 27 tuổi, làm nghề công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao 2600 mét. Tôi còn nghe người thanh niên ấy kể là đã có lần, thanh niên ấy đã đẩy một khúc thân cây chắn ngang đường, chỉ vì mong muốn gặp gỡ và trò chuyện với một người nào đó.

Hơn nữa tôi ngạc nhiên còn bởi, khi bước lên bậc cầu thang bằng đất, người con trai ấy còn hái hoa. Anh đã tặng bó hoa cho cô kĩ sư, anh còn tính từng phút đồng hồ, muốn kể cho chúng tôi về công việc của mình trong 5 phút thôi, còn 20 phút thì anh muốn nghe hai bác cháu tôi kể chuyện dưới xuôi.

Nghe anh kể về công việc của mình, nó thật sự rất vất vả, thàm lặng nhưng rất ý nghĩa, phục vụ cho mọi người, cho kháng chiến. Công việc đã làm cho anh thanh niên cảm thấy yêu đời hơn, vui hơn ở cái chốn rừng núi mịt mù đó. Tôi ấn tượng với những khó khăn trong công việc của anh, nhưng dường như anh kể không phải là để than vãn.

Tôi còn ấn tượng với nơi ở gọn gàng, ngăn nắp của anh. Tôi thích thú nhấp chén trà nóng được pha bằng thứ nước mưa thơm như hoa của Yên Sơn và lúc ấy, đột nhiên tôi có cảm giác mình bối rối. Bối rối vì tôi cảm thấy rằng mình đã bắt gặp một điều thật ra là mình đã ao ước được biết từ lâu, hình tượng giúp khơi gợi ý sáng tác trong tôi. Còn gì hạnh phúc hơn khi phát hiện ra cái đẹp đang tiềm ẩn trong cuộc

sống để đưa nó vào tác phẩm, đem nó đến cho người đọc. Tôi nhanh chóng phác thảo xong lần đầu gương mặt anh thanh niên vào cuốn sổ tay nhỏ của mình. Người con trai ấy đáng yêu thật, nhưng làm cho tôi thấy nhọc quá. Với những điều làm cho người ta suy nghĩ về anh. Và cả về những điều mà anh suy nghĩ trong cái vắng vẻ vời vời hai nghìn sáu trăm mét trên mặt biển.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi của chúng tôi rồi cũng đến lúc kết thúc trong tiếc nuối. Thời gian dường như trôi qua rất nhanh. Tôi và cô kĩ sư vội chào tạm biệt anh thanh niên để đi xuống đồi. Trước khi trở lại xe, tôi không quên hứa với anh thanh niên rằng chắc chắn tôi sẽ trở lại – trở lại để hoàn thành tác phẩm nghệ thuật mà tôi vừa mới ấp ủ. Anh thanh niên không quên trao cho chúng tôi một làn trứng như là một món quà nhỏ để chia tay.

Đóng vai ông họa sĩ kể lại truyện Lặng lẽ Sa Pa - Mẫu 2

Hôm nay bên trời nắng đẹp lại đổi việc tôi quyết định cùng cô cháu gái là kĩ sư đi chơi một buổi vì hôm nay nó cũng rảnh.

Cô cháu gái của tôi hỏi: Vậy bác định đi đâu?

Tôi trả lời: " Đi Sapa cháu nhé. Lần gì bác đi công tác, anh lái xe có nói là khi nào bác đổi bác đến tìm anh ấy và anh ấy sẽ đưa bác đến Sapa cho bác gặp một người rất đặc biệt. Anh ta còn hứa hẹn rằng chắc chắn người đó sẽ để lại cảm tình trong lòng bác. Bác đang rất tò mò xem người đó là ai đây"

"Nghe bác kể cháu cũng tò mò quá ạ" Cô cháu gái tôi mắt sáng hẳn lên, tỏ rõ vẻ thích thú khi nghe tôi kể.

Sáng sớm, xe bắt đầu chuyển bánh. Đoạn đường hơi xa cho nên tôi và cô cháu gái ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Cho đến khi xe đi vào đoạn đường xóc, xe rung chuyển, tôi mới chợt choàng tỉnh. Nhìn qua ô cửa sổ thấy cảnh sao mà đẹp quá !

Tôi gọi cô cháu gái dậy: " Đến Sapa rồi kìa dậy đi nào"

Khung cảnh ở đây thật đẹp, thật thơ mộng. Có những rặng đào với cả đàn bò lang. Khi tiếp xúc với anh thanh niên, được nghe anh kể về những người khác thì tôi đã hiểu thêm về cuộc sống ý nghĩa của anh cũng như của những người thầm lặng trên đỉnh núi Yên Sơn cao hai ngàn sáu trăm mét này.

Tôi bắt đầu thắc mắc về người sắp gặp, anh lái xe có hé lộ đôi chút về người đó:

Đó là một anh thanh niên, 27 tuổi, sống một mình trên đỉnh núi Yên Sơn cao 2600m. Công việc của anh đo nắng, đo gió, tính mây.

Nghe đến đó tôi bắt đầu có những thắc mắc trong đầu:

Anh ta là thanh niên mà lại đi sống một mình đành vậy lại còn trên cái đỉnh núi cao lênh khênh như thế nữa chứ?

Tại sao anh ta không đi tìm hạnh phúc riêng cho mình mà lại đi dấn thân vào cái công việc này? Đứa cháu gái của tôi cũng háo hức không kém.

Tôi vẫn còn nhớ giây phút được bác lái xe giới thiệu cho chúng tôi về anh thanh niên. Anh làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu, sống một mình trên đỉnh núi nên anh rất “thèm người”. Bác vừa nói xong thì anh xuất hiện. Vóc dáng nhỏ bé, nét mặt tràn đầy sức sống, là những gì toát lên qua cái nhìn của tôi về anh.

Anh giới thiệu về công việc của mình. Nhiệm vụ của anh là đo gió, đo mưa, đo nắng, dự báo thời tiết hằng ngày phục vụ cho sản xuất, chiến đấu. Anh kể rằng nửa đêm đang nằm trong chăn, phải chui ra khỏi chăn, ra vườn giữa khí trời lạnh buốt. Tôi thấy tội cho anh vô cùng. Không những hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình anh còn có một lối sống ngăn nắp mẫu mực.

Tôi hỏi anh:

– Sao người ta bảo anh là người cô độc nhất thế gian? Rằng anh “thèm” người lắm?

Anh thanh niên cười:

– Các từ ấy đều là của bác lái xe. Không, không đúng đâu.

Anh hạ giọng tâm sự với chúng tôi rằng lúc chưa vào nghề, nhìn ngôi sao giữa bầu trời đen kịt, anh nghĩ ngôi sao kia lẻ loi một mình.

Bây giờ vào nghề, anh mới thấy không phải vậy. Anh còn cho rằng công việc của anh gắn liền với bao công việc của anh em đồng chí dưới xuôi, Cất công việc đi, anh buồn đến chết mất. Anh tâm sự như đọc lại một điều suy nghĩ từ rất lâu. Bất giác anh giật mình khi thấy tôi hí hoáy vẽ mình. Anh đã từ chối một cách khiêm tốn và giới thiệu cho tôi những người xứng đáng được vẽ hơn. Nhưng dù anh có ngăn cản, tôi vẫn vẽ được nhưng hơi vất vả.

Cuộc vui nào mà chẳng đến lúc phải chia tay. Giây phút đó thật luyến tiếc. Anh còn tặng cho chúng tôi một làn trứng gà không tiền vì bảo đã gần đến giờ “ốp”. Tôi rất cảm phục việc thực hiện giờ làm việc của anh.

Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng đã để lại trong tôi và mọi người những ấn tượng khó quên. Qua cuộc gặp gỡ ấy, tôi đã có những suy nghĩ và tình cảm mới mẻ về con người và cuộc sống. Anh thanh niên đã giúp tôi cảm nhận được hơi thở trần trụi sức sống của những con người làm việc trên Sa Pa.

Đóng vai ông họa sĩ kể lại truyện Lặng lẽ Sa Pa - Mẫu 3

Con đường nghệ thuật thật nhọc nhằn, phải có niềm say mê và sự sáng tạo mới đạt được sự thành công. Nghề hội họa cũng thế. Cho nên tôi quyết định thực hiện chuyến đi lên Lào Cai để tìm đề tài sáng tác cho bức tranh trước khi về hưu. Những nơi tôi từng đi qua đều có những cảnh đẹp tuyệt vời: những rặng núi cao hùng vĩ nhưng chẳng có gì có thể mang đến ấn tượng mạnh cho tôi. Nhưng rồi, trong một lần dừng chân tại SaPa, tôi đã tiếp xúc với một cậu thanh niên - một chàng trai đã mang đến cho tôi cảm hứng về mẫu người lao động nhiệt tình cống hiến cho đất nước trong âm thầm lặng lẽ.

Ngồi cạnh tôi trên chiếc xe khách là một cô kĩ sư trẻ mới ra trường. Suốt chặng đường, chúng tôi nói chuyện với nhau thật nhiều về nghệ thuật, về cuộc sống. Cảm giác thân thiện giữa chúng tôi chẳng khác gì hai bố con. Tôi dự định sẽ đưa cô đến ty Lai Châu, gửi gắm cô cho ông trưởng phòng rồi mới tiếp tục cuộc hành trình. Bác lái

xe cũng là người vui tính, thỉnh thoảng góp chuyện với chúng tôi. Xe chạy qua SaPa, một vùng đất bắt đầu với những rặng đồi, với những đàn bò lang cổ có đeo chuông ở đồng cỏ thung lũng hai bên đường. tôi đã định về hẳn ở đây để tận hưởng sự thanh bình những ngày cuối đời, nhưng bây giờ chưa phải là lúc. Bác lái xe đã hỏi tôi rằng chắc tôi sợ Sa Pa buồn. Buồn à? Ai mà chẳng sợ, vì có lẽ nó sẽ là con gián gặm nhấm con người ta.. Nắng bắt đầu len tới, đốt cháy rừng cây, những cây thông chỉ cao quá đầu, rung tít trong nắng. Mây bị nắng xua đi, cuộn tròn từng cục, lăn trên các vòm lá ướt sương.

Bỗng xe đột nhiên dừng lại để lấy nước và cho hành khách nghỉ ngơi trong ba mươi phút, bác lái xe bảo sẽ giới thiệu với tôi con người cô độc nhất thế gian, tôi sẽ thích về anh ta. Bác lái xe kể, anh thanh niên hai mươi bảy tuổi, làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao 2600m, quanh năm chỉ có bốn bề cây cỏ và mây mù lạnh lẽo, thêm người quá, anh đã ngáng cây ngang đường cho xe dừng lại để gặp gỡ trò chuyện ít phút với mọi người. Theo tay chỉ của bác lái xe, tôi nhìn thấy một người thanh niên với tầm vóc nhỏ bé, gương mặt rạng rỡ đang chạy xuống sườn đồi. Người thanh niên biểu bác lái xe cử tam thất vì biết vợ bác bị ốm, còn bác trao lại cho anh những quyển sách mà bác mua hộ. Bác lái xe giới thiệu chúng tôi với người thanh niên và đề nghị cậu đưa tôi cùng cô kỹ sư lên thăm nơi ở và làm việc của cậu ấy. Anh thanh niên rất vui vẻ mời chúng tôi lên nhà chơi nhưng lại vội vàng chạy về trước. “Chắc cu cậu chưa kịp dọn dẹp nhà cửa đây này”, tôi nghĩ thầm. Thật không ngờ, vừa bước lên bậc tam cấp, tôi thấy cả một vườn hoa đầy sắc màu. Anh tặng cho cô kỹ sư một đóa hoa to, với tấm lòng hiếu khách của một người đã quá lâu chưa gặp ai cả, cô là cô gái Hà Nội thứ nhất gặp anh từ bốn năm nay.

Thôi, chấm dứt tiết mục hái hoa- anh thanh niên đề nghị:

- Đã qua năm phút, cháu sẽ nói về công chuyện của cháu trong năm phút, còn hai mươi phút, bác cho cháu nghe chuyện dưới xuôi

Công việc của anh là đo gió, đo mưa, tính mây, đo chấn động mặt đất. Lúc đầu anh rất cô đơn, nhưng sau đó đã tự hỏi

: Mình sinh ra là gì, mình để ở đâu và mình vì ai mà làm việc. Tất cả là vì cuộc sống mà mỗi người góp sức vào xây dựng. Anh đã nhận thấy “anh với công việc là đôi”, không còn buồn, không “cô độc” nữa. Vả lại anh còn có người bạn là sách. Rồi anh kể về những ngày “ốp” cực khổ. Dù rằng những hôm mưa bão lạnh buốt, dù rằng chỉ mới 1h sáng, nhưng vì công việc mà không ngại ngần gì, để hoàn thành trách nhiệm của bản thân. Anh thanh niên đang nói bỗng dừng lại. Tôi chợt cảm giác có cái gì đó thật bối rối, bối rối vì đã gặp được điều mà tôi mong ước từ lâu, tôi đã gặp anh, con người tạo cảm hứng cho tôi, gặp được anh là quả là đáng giá trị của một chuyến đi dài.

Rồi anh mời chúng tôi vào nhà uống nước chè. Tôi bước theo chân anh vào nhà. Ngôi nhà ba gian thật sạch sẽ, ngăn nắp. Bàn làm việc, một giá sách, một chiếc giường con đã được thu gọn về một góc trái gian. Nhìn những quyển sách trên kệ còn làm tôi thán phục hơn, đầy đủ chủ đề từ khoa học, văn hóa cho đến cả văn học nữa... Anh thanh niên rót cho tôi chén trà nóng, thứ mà ba ngày nay tôi mới được gặp lại. Đoạn rồi kể về lúc anh xin ra mặt trận nhưng không được, lúc những chú lái máy bay cảm tạ vì góp phần phát hiện đám mây khô, giúp không quân ta bắn hạ phản lực Mỹ... Có lẽ không có ngọn lửa nào tỏa sáng hơn ngọn lửa nhiệt tình trong con tim người sức trẻ. Tôi thấy được sự lấp lánh, niềm vui sướng trong đôi mắt anh thế là ý tưởng chợt tuôn trào, tôi bút ra vẽ cậu ngay. Nhưng cậu ngay tức khắc từ chối bảo rằng không xứng đáng để tôi vẽ, sẽ giới thiệu người đáng để vẽ hơn. Có lẽ vì tôn trọng tôi nên cậu vẫn ngồi im, nhưng vẫn cố gắng thuyết phục tôi cho bằng được. Nào là ông kĩ sư vườn rau kiên nhẫn thụ phấn cho từng hoa su hào để có năng suất cao, nào là người cán bộ vẽ bản đồ sét, mười năm không dám về quê, sợ nhớ có sét lại vắng mặt mình. Tôi rất xúc động. Sa Pa chỉ nghe nhắc đến tên người ta nghĩ đến nơi nghỉ ngơi nhưng ở đây có những con người đang âm thầm cống hiến cho đất nước. Những lời anh nói có một âm vang rất lớn, khơi gợi những điều mà người khác chưa nghĩ hay chưa được đúng. Phác họa vài nét, tôi đã ghi xong lần đầu gương mặt của anh, bỗng anh giật mình nói to: “Trời ơi, chỉ còn năm phút”. Thật không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh đến thế, tôi cũng tiếc phải xa anh.

- Chào anh , tôi rồi sẽ trở lại, tôi ở lại ít hôm với anh được không - tôi nắm tay người thanh niên lắc mạnh.

Cô gái cũng chào tạm biệt anh. Sau đó, anh đưa cho tôi cái làn trứng- gà do anh tự nuôi, bảo là đồ ăn trưa cho tôi, người lái xe và cô gái trẻ, anh không thể tiễn tôi cùng cô gái vì sắp đến giờ “ốp”, rồi bảo lần sau tôi hãy trở lại nhé. tôi ra về trong niềm nuối tiếc vẩn vương.

Bước xuống bậc cấp xuống đồi, đến mặt đường tôi nhìn lên thì thấy anh thanh niên đã đi vào nhà.

Chúng tôi ra về, nắng đã mạ bạc cho cả con đèo, đốt cháy rừng cây hừng hực làm cho đóa hoa càng rạng rỡ, tôi nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến 11h, đến giờ “ốp” đâu, sao anh ta không tiễn mình nhỉ. tôi chợt thoáng thấy cô kĩ sư liếc nhìn mình, rồi hỏi hộp nhưng cũng chẳng nói gì.

Chuyến đi này sẽ là một trong những kỉ niệm khó quên của tôi. tôi đã gặp anh thanh niên , con người thật đẹp, thật cao cả, đẹp từ cách sống đến tâm hồn. Cậu đã cho tôi những ấn tượng mạnh về một thế hệ trẻ, những người anh hùng âm thầm lặng lẽ phục vụ cho đất nước, cống hiến hết mình cho xã hội. tôi nghĩ mình sẽ vẽ thành công dáng của một người lao động trẻ âm thầm cống hiến cho đất nước và tôi lại lên gặp anh, kể cho anh nghe những chuyện dưới xuôi

Đóng vai ông họa sĩ kể lại truyện Lặng lẽ Sa Pa - Mẫu 4

Tôi là một họa sĩ già, công việc đòi hỏi tôi phải đi nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người để lấy cảm hứng sáng tác. Nhưng, cái cuộc gặp gỡ đặc biệt hôm đó – ở Sa Pa – với một anh thanh niên trẻ tuổi làm công tác khí tượng, là cuộc gặp mà tôi nhớ mãi trong đời mình.

Trên đường tôi đi công tác, lúc xe chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi tôi đã được người lái xe kể về một anh thanh niên rất lạ. Anh được gọi là người cô độc nhất thế gian, rất thèm người. Lời giới thiệu của người lái xe về chàng trai khiến tôi và cô kĩ sư trẻ đi

cùng cảm thấy rất tò mò. Trong thâm tâm tôi lúc ấy, rất muốn được gặp gỡ, trò chuyện với người thanh niên đó.

Bằng vẻ mặt say sưa, người lái xe tiếp tục nói về anh thanh niên, đó là một chàng trai tầm 27 tuổi, làm nghề công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao hai nghìn sáu trăm mét. Có lần, anh thanh niên đã đẩy một khúc thân cây chắn ngang đường, chỉ vì muốn được gặp và trò chuyện với một người nào đó.

Sau khi chúng tôi vừa nghe lời giới thiệu ấy, thì đột nhiên, từ xa, một chàng trai có vóc dáng nhỏ bé và nét mặt rạng rỡ từ trên sườn núi trước mặt chạy lại chỗ xe đỗ. À, hóa ra, chính anh là nhân vật trong câu chuyện mà chúng tôi đã được nghe. Được nhìn thấy anh tôi cảm thấy xúc động mạnh. Sau khi trao quà và nói mấy câu, anh vụt chạy đi. Tôi nghĩ thầm, chắc khách đến bất ngờ nên cu cậu chưa kịp quét tước, dọn dẹp nhà cửa.

Thế nhưng, tôi đã rất ngạc nhiên, khi bước lên bậc cầu thang bằng đất, thấy người con trai đang hái hoa. Sau khi tặng bó hoa cho cô gái trẻ, tôi được nghe anh thanh niên say sưa kể về công việc của mình. Đó là một công việc vất vả, thầm lặng nhưng rất ý nghĩa, phục vụ cho mọi người, cho kháng chiến. Công việc đã làm cho anh thanh niên cảm thấy yêu đời hơn, vui hơn ở cái chốn rừng núi mịt mù. Tôi ấn tượng với những khó khăn trong công việc của anh, nhưng dường như anh kể không phải là để than vãn.

Tôi còn ấn tượng với nơi ở gọn gàng, ngăn nắp của anh. Tôi thích thú nhấp chén trà nóng được pha bằng thứ nước mưa thơm như hoa của Yên Sơn và lúc ấy, đột nhiên tôi có cảm giác mình bối rối, Bối rối vì tôi cảm thấy rằng mình đã bắt gặp một điều thật ra là mình đã ao ước được biết từ lâu – một tâm hồn đẹp – khơi gợi ý sáng tác. Còn gì hạnh phúc hơn đối với tôi, một người họa sĩ khi phát hiện ra cái đẹp đang tiềm ẩn trong cuộc sống để đưa nó vào tác phẩm, đem nó đến cho người đọc. Tôi nhanh chóng ghi xong lần đầu gương mặt anh thanh niên vào cuốn sổ tay nhỏ của mình. Người con trai ấy đáng yêu thật, nhưng làm cho tôi thấy nhọc quá. Với những điều làm cho người ta suy nghĩ về anh. Và cả về những điều mà anh suy nghĩ trong cái vắng vẻ vời vọi hai nghìn sáu trăm mét trên mặt biển.

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi của chúng tôi rồi cũng đến lúc kết thúc trong tiếc nuối. Ba mươi phút nghỉ giải lao dường như trôi qua rất nhanh. Tôi và cô kĩ sư trẻ vội chào tạm biệt anh thanh niên để đi xuống đồi. Trước khi trở lại xe, tôi không quên hứa với anh thanh niên rằng chắc chắn tôi sẽ trở lại – trở lại để hoàn thành tác phẩm nghệ thuật mà tôi vừa mới ấp ủ. Anh thanh niên không quên trao cho chúng tôi một làn trứng như là một món quà nhỏ để chia tay.

Đóng vai ông họa sĩ kể lại truyện Lặng lẽ Sa Pa - Mẫu 5

Đóng vai ông họa sĩ kể lại truyện Lặng lẽ Sa Pa - Mẫu 6

Hôm nay đang lẽ là bữa tiệc chia tay của tôi thế nhưng tôi lại xin các anh em đồng nghiệp hoãn lại để tìm cái chất mà mình theo đuổi. Tôi chọn cho mình một chuyến đi thực tế dài ngày để sống cho thỏa cái đam mê của một người họa sĩ già.

Tại bến xe Lào Cai để nhường chỗ cho đôi vợ chồng trẻ người Mèo mà tôi được bác lái xe xếp chỗ cho ngồi giữa bác và cô gái trẻ. Dù đi xa chẳng quá cầu kì, chẳng mang theo đồ nghề nhưng với con mắt tinh tường, trải nghiệm thực tế nhìn thoáng qua anh lái xe cũng đoán được rằng tôi là một người nghệ sĩ. Người ngồi kế bên tôi còn có cô gái trẻ. Suốt chặng đường đi tôi thấy đôi mắt xa xăm của cô gái ấy cứ nhìn ra ngoài phía xa cửa sổ. Hỏi chuyện mới hay cô là kĩ sư nông nghiệp mới ra trường đang lên nhận công tác tại Lai Châu. À thế hóa ra cũng tiện đường với tôi. Ánh mắt cô ấy đượm buồn, tôi đoán có lẽ cô ấy đang có những vướng mắc về chuyện tình cảm dang dở.

Màu xanh bao la mênh mông của đất trời choáng ngợp không gian trước mắt tôi. Anh lái xe hỏi khéo rằng tôi có muốn ghé Sa Pa để vẽ ư? Anh ta bảo rằng các họa sĩ hay tìm về cái hồn của đất trời Sa Pa để sáng tạo nghệ thuật.

Tôi nhận ra Sa Pa với những rặng đào trắng, với những đàn bò trắng đeo chuông trên cổ trải dài khắp các thung lũng, một vẻ đẹp đặc trưng không đâu trộn lẫn được. Tôi cũng từng dự định sẽ về Sa Pa ở hẳn nhưng bây giờ có lẽ chưa phải là lúc.

Chẳng hiểu sao khi tôi vừa dứt lời anh lái xe lại hỏi ngược lại tôi rằng tôi sợ buồn có đúng không. Tôi cười phá lên đầy ngạo mà đáp lại anh ta rằng : Đúng buồn thì ai mà chẳng sợ nhưng quên đi để làm việc mới là điều đúng đắn.

Đi thêm một đoạn nữa, bỗng anh lái xe cho xe dừng khựng lại, và thông báo cho mọi người nghỉ ngơi 30 phút và cũng kịp để lót dạ. Anh ta hăm hở kéo tay tôi nâng nấc đòi giới thiệu cho tôi một người.

Tôi còn chưa kịp hiểu hết chuyện gì anh ta đã nhanh nhẩu kể rằng đó là cậu thanh niên 27 tuổi làm công tác khí tượng trên đỉnh Yên Sơn cao 2600 mét. Cách đây 4 năm vì quá “Thèm người” mà anh ta đã lấy gậy chặn ngang xe. Cơ duyên gặp nhau bắt đầu từ đó, về sau thi thoảng tôi hay lên thăm, mua dùm cho anh ý chút sách và đồ đạc cần thiết.

Nghe đến đây tôi xúc động vô cùng. Một chàng trai trẻ lại chọn cách sống âm thầm, buồn tẻ thế này sao? Những trí tưởng tượng còn chưa kịp định hình trong đầu tôi thì trước mắt xuất hiện một cậu con trai. Dáng vóc cậu ta nhỏ bé và trắng trẻo, có chút gì đó thư sinh, mỏng manh thu vào tầm mắt tôi. Điều này lại càng khiến tôi tò mò về câu chuyện ban nãy.

Qua một hồi giới thiệu, cậu ta mời tôi và cô bé kĩ sư lên nhà chơi. Chắc có lẽ do quá đột ngột cậu ta có vẻ luống cuống, luộm thuộm. Nhưng không trái ngược hoàn toàn với suy nghĩ của tôi ngôi nhà nhỏ nhắn, xinh xắn giữa rừng hoa hiện ra trước mắt. Cô kĩ sư cùng anh thanh niên trẻ hái hoa còn tôi thì kiếm một góc sân nhỏ ngồi nghỉ hít hà cái khí trong lành đất trời Sa Pa.

Băng đi một lúc, anh thanh niên tiến tới bên tôi, bảo rằng anh ta sẽ dùng 5 phút để kể về công việc anh ta rồi đổi lại chúng tôi sẽ cho anh ta 25 phút để được nghe tình hình và con người dưới xuôi.

Thế rồi anh ta giới thiệu về công việc của anh ta là đo mưa; đo gió; đo nắng; dự báo thời tiết; phục vụ cho sản xuất và chiến đấu. Rồi anh ta giới thiệu về các đứa con tinh thần của anh ta- nào là máy đo mưa; máy đo mây rồi cách anh ta đo gió;...Hứng thú lên cao trào bỗng nhiên anh ta hạ giọng nửa đùa nửa có chút lạnh

lẽo khi nói về những đêm lạnh giá phải đi ra quan sát vào lúc 1h đêm. Gió lạnh thấu xương xuyên qua từng lớp áo đâm vào tim của chàng trai trẻ..

Lời kể của anh như gợi lên một nét sáng tạo; 1 đề tài mà tôi hằng mong ước kiếm tìm, tôi nhanh chóng kêu anh kể tiếp nhưng anh lại không nói nữa. Có lẽ anh đã cảm nhận được chút gì đó bối rối và e lè trong đôi mắt tôi và cô kĩ sư kia.

Rồi anh mời tôi và cô kĩ sư vào trong nhà thưởng thức trà. Căn phòng đơn sơ mộc mạc giản dị và rất đỗi hiếu khách của anh thật khiến con người ta cảm động. Tôi rất muốn, thực sự muốn được nghe nốt câu chuyện của anh cho thỏa cái nỗi lòng si mê tột cùng này. Tôi nói với anh rằng tôi hứa nhất định sẽ lên đây một lần nữa và kể cho anh nghe hết câu chuyện dưới xuôi còn bây giờ tôi muốn được nghe trọn vẹn câu chuyện của anh. Chiều lòng người họa sĩ đầu bạc như tôi, chàng trai trẻ tỏ ra lễ phép, tiếp tục tâm tình. Tôi băn khoăn nhờ anh giải đáp thắc mắc của mình. Anh không ngần ngại nói rằng anh không hề một mình, anh còn có công việc, có sách vở và có cả những người đồng chí dưới kia bầu bạn. Anh chia sẻ anh có một ông bố tuyệt vời. Bố anh đi nhập ngũ còn anh được phân về đây làm việc. Hồi tết vừa rồi có một chú quân đội xuống thăm anh báo cho anh biết chính nhờ phát hiện đám mây khô của anh mà quân ta tiêu diệt được biết bao máy bay phản lực Mỹ trên cầu Hàm rồng. Anh bảo anh sung sướng và hạnh phúc xiết bao khi được cống hiến chút sức lực nhỏ nhoi cho tổ quốc, cho quê hương, đất nước.

Mân mê theo lời kể của anh những nét bút trên tay tôi cũng đủ kịp khắc họa đôi nét về con người tuổi trẻ đầy nhiệt huyết ấy. Thấy tôi vẽ anh tỏ ra ngượng ngùng nhưng cũng chịu ngồi yên cho tôi vẽ. Anh kể cho tôi nghe thêm về anh kĩ sư vườn rau su hào không quản ngày đêm miệt mài lai tạo giống; thụ phấn để đem lại những củ su hào to hơn, ngon hơn cho nhân dân Miền Bắc; về đồng chí nghiên cứu khoa học lúc nào cũng trong tư thế chờ sét,...Những con người ấy khiến anh khâm phục và ngưỡng mộ. Còn tôi nghe đến đây tôi lại thấy lâng lâng; một nỗi lòng da diết đến khó tả.

Một vài nét giản đơn mới chỉ kịp phác họa phần nào con người ấy; còn cái hồn của bức tranh có lẽ phải cần tôi chiêm nghiệm và con mắt của người thưởng thức.

Thời gian trôi nhanh quá ấy thế mà đã gần 30 phút trôi qua, chúng tôi phải lên đường. Tạm biệt chàng trai trẻ tôi nhất định, sẽ còn quay lại đây. Anh ta xách vội túi trứng dúm vào tay tôi bảo tôi với cô gái mang theo ăn dọc đường. Cái tình người ấm áp nơi núi rừng lạnh lẽo mới thật quý hóa xiết bao.

Anh ta từ chối tiễn chúng tôi bơi sắp tới giờ trực nhưng sao tôi lại có chút hoài nghi, chút âu tư phiền muộn?

Tôi lên xe ngược nhìn mãi cho đến khi bóng ngôi nhà nhỏ nhắn ấy khuất dần, khuất dần về phía sau...

Và phải chăng tôi đã tìm được cái chân lí cho bức tranh nghệ thuật bất lâu nay. Tôi muốn vẽ, muốn được truyền tải cái hồn của sự hi sinh thầm lặng của những con người ấy đến với mọi người. Và nhất định tôi sẽ tìm về nơi đây, tìm về nơi buồn nhất thế gian mà lại dư vị dư tình biết bao nhiêu. Lào Cai-1970.